

KIS LAP

IJEDTEN FUTOTT ODÁBB. (Lásd a 140. lapon.)

XXXIV. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. február 26-án.

A SZOMSZÉDOK.

— Vigjáték egy felvonásban. —

(Vége.)

Hetedik Jelenet.

Iluska. Aladár.

Aladár (előbbi helyén megjelenve.)
Iluska, kell cseresznye?

Iluska (megfeledezve.) Persze hogy kell! (Hirtelen meggondolkozva.) Azaz nem kell... nem kell.

Aladár. Nem szereted?

Iluska. Dehogyan! Csak hogy most már haragban vagyunk.

Aladár. Hát még mindig? Csak nem veszed komolyan a játékot?

Iluska. Mit? Hát... hát te csak tréfából beszéltél úgy? Nem akartál igazán megbántani?

Aladár. Ugyan legyen eszed! Hiszen mondtam, hogy legföljebb játékból tehetnék effélet. De már ugyan mit sértegetnök egymást komolyan, mikor semmi okunk sincs rá?

Iluska. Az igaz, hogy nincs.

Aladár. Persze hogy nincs és tudom, te is csak tréfából beszéltél úgy.

Iluska. Nem én... azaz... tudom is én...

Aladár. No mindegy. Én nem haragszom, az bizonyos. Hát te?

Iluska. Ha te nem haragszol, akkor bizony én sem haragszom. Csak azt nem tudom, mit mond hozzá az öreg Zsófi?

Aladár. Semmi köze hozzá. Nézd, szedtem neked cseresnyét... tartsd a kötétykédet, majd beledobom.

Iluska (kötényébe felfogja a cseresnyét.)
Jaj de szépek!

Aladár. És jók is ám! Kóstold meg csak! Ugy-e jó?

Iluska. Nagyon jó! Jaj, ott jön Zsófi! Bujj el!

Aladár. No, nem bánom... ámbár én nem félek tőle. (Eltűnik a fal mögött.)

*

Nyolczadik jelenet.

Iluska. Zsófi.

Zsófi (a házból jön.) Csak maga van itt a kisasszony? Mintha beszédet hallottam volna.

Iluska (kissé zavartan.) Igen... beszélgettem... izé... képzelje, Zsófi... az az Aladár, a ki itt van a szomszédban, az... az... hiszen azt én jól ismerem, tartjuk is a rokonságot és ő viszadobta a lapdát... nagyon derék fiu, ugy-e?

Zsófi. Hm! Persze... és aztán szóba állt vele?

Iluska. De mikor régi jó barátok vagyunk!

Zsófi. Nagyon szép! És ő adta ezt a cseresnyét... és a kisasszony elfogadta?

Iluska. Igen... ő adta... és igazán nagyon jók... nem rossz fajta ám...

Zsófi. Már akár jó fajta, akár rossz fajta, de az nem járja, hogy az ellenségünk-től fogadjon el csemegét. Az kellene még! Van nekünk különb csemegénk, ha kell. Dobja vissza ezt a hitvány pár szem cseresnyét, majd veszek én helyette akár egész kosárral. Nem szorultunk mi ő reájok. Mutassuk meg, hogy csak azért sem kell tőlük semmi. Dobja vissza tüstént.

Iluska (kedvetlenül.) Jól van no, majd viszadobom.

Zsófi
örül a nag
kája nem

Alad
Jujujuj!
mi öreg
beszél. N
Nem nag
a cseresn

Ilusk
oka, ha r
Alad
ezt a nag
vagyok.

Ilusk
elárulnu
Ez még r

Alad
tem az ár
hát nem

Ilusk
de ha ne
és a te n

Alad
nap megf

Ilusk
tam. De
Alad

azt hisz
legalább
kedvetlen
felétek é
fogjon.

Ilusk
a nagym

Zsófi. Ugy is kell. Meglássa, majd örül a nagymama, ha megtudja, hogy unokája nem pártol el tőle. (El a házba)

*

Kilenczedik Jelenet.

Iluska. Aladár.

Aladár (előbbi helyén megjelent a falon.) Jujujuj! De mérges a jó öreg Zsófi! A mi öreg Kata asszonyunk is épen így beszél. No de azért ne ijedj meg, Iluska. Nem nagy baj az. Csak edd meg szépen a cseresnyét.

Iluska. Nem bánom... de te leszel az oka, ha rosztat teszlek vele...

Aladár (nevetve.) A lelkekre veszem ezt a nagy bünt. Hiszen úgy is ellenség vagyok.

Iluska. De igazán... nem szabad ám elárulnunk, hogy jó barátok maradtunk. Ez még mulatságos is lesz.

Aladár. Nem nagyon. Én nem szeretem az ámitgatást. Ha jó barátok vagyunk, hát nem is akarok ellenségnek látszani.

Iluska. Hiszen én sem szeretem... de ha nem lehet másképp! A nagymama és a te nagybátyád haragban vannak.

Aladár. Ma haragban vannak, de holnap megbékülhetnek.

Iluska. Az igaz. Erre nem is gondoltam. De ki tudja, mikor békülnek ki!

Aladár. Persze, az nagy kérdés. Pedig azt hiszem, mindketten szeretnék. Én legalább azt látom, hogy a bácsi mindig kedvetlen, sokszor busan nézeget erre felétek és kivált este nem is tudja, mihez fogjon.

Iluska. Szakasztott így van nálunk is a nagymama.

Aladár. No, már akkor jobb volna, ha mindjárt kibékülnének.

Iluska. Természetesen! Csakhogy ezt a bácsinak kellene kezdeni. Tudom, az én kedves nagymamám azonnal rá állana és megbocsátana neki.

Aladár. Megbocsátana? Már mért bocsátana ő meg? Talán bizony neki volt igaza?

Iluska. Persze hogy neki.

Aladár. Honnan tudod?

Iluska. Hát... hát csak onnan, hogy ő az én nagymamám... hát bizonyosan neki van igaza.

Aladár (nevetve.) No, ezt nem nagyon fényesen bizonyítottad be. Mert a bácsi meg az én kedves bácsim és így én azt hiszem, hogy neki van igaza.

Iluska. Az igaz... de hát mégis csak a bácsinak kellene kezdeni a kibékülést... mert a férfinak udvariasnak kell lenni a nő iránt, ezt mondja az én mamám mindig a testvérbátyámnak.

Aladár. Az is igaz, csakhogy az nem lehet ám mindig. A bácsi vitéz huszárs kapitány volt.

Iluska. Hát aztán?

Aladár. Hát aztán, a ki vitéz huszár, az nem kér pardont soha, nem retirál soha! Ő tehát nem fog bocsánatot kérni, nem kezdheti meg a kibékülést, azt bizonyosan tudom.

Iluska. Kár! Így hát tovább is haragban lesznek.

Aladár. Magam is attól félek. Ha csak valami szerencsés módja nem akad, hogy kibéküljenek.

Iluska. Jaj csak akadna! Hátha mi kitalálnánk valami módot?

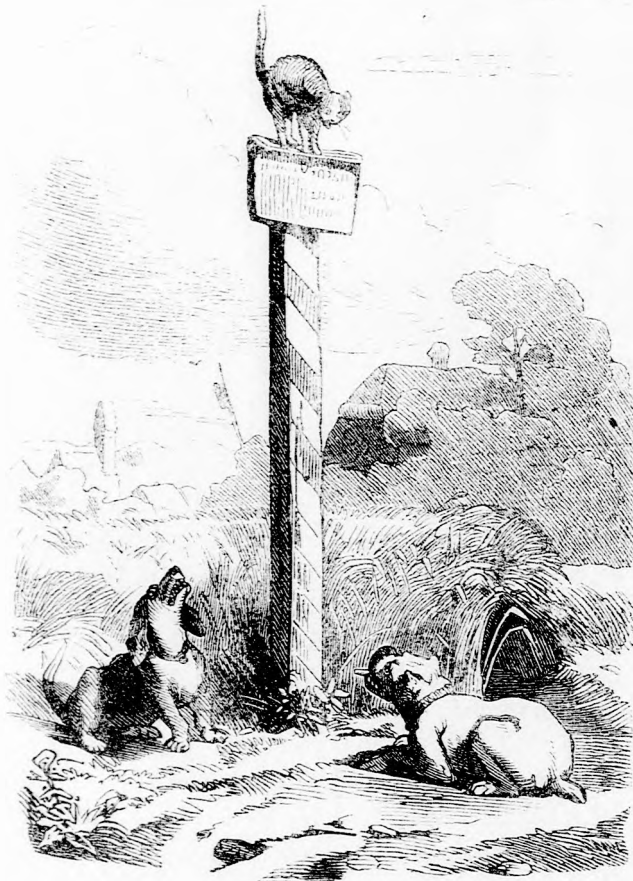
*

Aladár. Az jó volna! De mit? Én nem tudok semmit.

Iluska. Hát... hát... például ha az egyiknek valami nagy baja esnék,

akkor a másik bizonyosan elfelejtené a haragját.

Aladár. Ohó! Már akkor inkább csak ne essék semmi baja egyiknek sem.

SZORULT ÁLLAPOT. (Lásd a 143. lapon.)

Iluska. Hiszen nem is úgy gondolom én azt... csak úgy tréfából.

Aladár. De az nem tréfa, ha valakinek nagy baja esik.

Iluska. Mondom hogy nem úgy értem azt... hanem például... ha a bácsi háza kigyulna.

Aladár. Köszönöm szépen! Talán

bizony a
csupa tr

Ilus

Hát jól
nagymar

Ala

gondoln
Valami

Ilus

tudok se
jónak, t
akkor m
megmon
jól tenn

Ala

kikapná
Ilus
veled b
mama.
lásson.
eltűnik

Ilus

Hogy

H

Hát te

Il

tudok

kint va

H

aludná

az idő

irnom

És te

I

sétált

bizony azt akarnád, felgyujtsam a házat csupa tréfából?

Iluska. Jaj de nem akard megérteni! Hát jól van, mondjuk azt, hogy az én nagymamám megüti a guta.

Aladár. Isten mentsen! Erre még gondolni sem szeretek, még tréfából sem. Valami egyebet kell kigondolni.

Iluska. Persze, kellene, de ha nem tudok semmit! Amit mondok nem találok jónak, te pedig nem tudsz jobbat. Hát akkor mondd meg te a bácsinak, én pedig megmondom a nagymamának, hogy bizony jól tennék, ha kibékülnének.

Aladár. Az kellene még csak! Majd kikapnánk, hogy beleszólunk a dolgukba.

Iluska. Ez sem tetszik! Nagyon nehéz veled boldogulni. De ni, ott jön a nagymama... bujj el hamar, hogy meg ne lásson... egyenesen erre tart. (Aladár eltűnik a fal mögött.)

*

Tizedik jelenet.

Iluska. Harasztiné.

Iluska. Jó reggelt, kedves nagymama! Hogy aludtál?

Harasztiné. Jól, kedves leányom. Hát te?

Iluska. Oh, én mindig jól alszom, alig tudok fölébredni. De azért már régóta ide kint vagyok ám.

Harasztiné (nevetve.) Talán csak nem aludnál délig? Hiszen már dél felé jár az idő. Nekem egy pár levelet kellett megírnom. (Leül egy padra és kötést vesz elő.) És te mit csináltál reggel óta?

Iluska. Itt játszogattam a kertben, sétáltam, lapdáztam. És képzelje kedves

nagymama, milyen furcsa eset történt! A lapdám átröpült a szomszédba...

Harasztiné (kedvetlenül.) Ejnye no!

Iluska (folytatva.) Nagyon busultam miatta, mert a lapda kedves emlék egy jó barátnőmtől s félttem, hogy odavész. De egyszerre csak visszadobta valaki és az a valaki aztán megjelent ott fönt a falon. Képzelje, nagymama, egy régi kedves ismerősöm, távoli rokonom, Aladár van itt. Ugyancsak meg voltam lepetve és eleinte nagyon örültem, hogy játszótársam akad... de azután Zsófi megmagyarázta, hogy... hogy... ez nem lehet... nem szabad... Hát nem is fogok vele többé beszélni.

Harasztiné. Mért ne beszélnél? Azt én nem tiltom meg.

Iluska. Igazán nem? Oh, és Zsófi azt mondta...

Harasztiné. Zsófi már kissé tulságosan is hűséges, azt hiszi, hogy... No, elég az hozzá, Aladár kedves, derék fiu és ha épen találkozol vele, beszélgethettek kedvetekre. Sajnálom, hogy nem hívhatom a házhoz és te sem mehetsz oda át; de a régi barátságokat nem szükséges megszakítani.

Iluska. Jaj de jó! Köszönöm, kedves nagymama!

Harasztiné. Láttam, hogy régi jó barátok vagytok, épen az imént jócskán elcsevegtetek.

Iluska. Oh... hát... látta...?

Harasztiné. Persze hogy láttam jól az ablakomból. És miről beszéltek?

Iluska. Mindenféléről... arról is, milyen kár, hogy a nagymama meg a bácsi haragban vannak. (Harasztiné türelmetlen mozdulatot tesz, és nagyot sóhajt.) Ugy-e,

nagymama, ez a bácsi nagyon megbántotta, azért haragszik rá annyira?

Harasztiné (féltre.) Nem mondhatom meg ennek a gyermeknek, hogy játék fölött pöröltünk össze! (Fenn.) Ne beszéljünk erről, kedves leányom, úgy sem értenéd te azt meg.

Iluska. Dehogy nem! Oh, én is voltam már sokszor haragban a testvéremmel... meg a barátnőimmal.

Harasztiné (mosolyogva.) Igazán? És miért volt az a nagy harag?

Iluska. Hát... többnyire játék fölött kaptunk össze. És néha bizony haragban voltunk egy egész napig... igenis, egy teljes egész napig.

Harasztiné. No, az még nem épen nagy idő.

Iluska. Dehogy nem! Rettentően nagy idő volt az nekünk mindig. Másnapra persze mindig össze is békültünk.

Harasztiné (féltre.) Lám, nekünk öregeknek nincs annyi eszünk. (Fenn.) Azt jól tettétek.

Iluska. Bizony, mi nem tartanók úgy becsukva ezt az ajtót. (A kerítés ajtajára mutat.)

Harasztiné (kissé szigorúan.) Ne beszélj erről. Nem illik a gyermeknek beleavatkozni az öregek dolgába.

Iluska. Oh, nem is azért mondom... tudom, hogy nagymama úgy akarja... de a bácsi, úgy látszik, sokat busul e miatt.

Harasztiné (élenken.) Honnan tudod?

Iluska. Mondta Aladár... sokszor néz erre felé és nagyokat sóhajt.

Harasztiné (féltre.) Szegény öreg bará-

tom. (Fenn.) Aladár bizonyosan csak úgy világba fecsegte ezt.

Iluska. Oh nem! Aladár komoly, derék fiú, ő bizonyosan jól látta azt. No már aztán jól teszi a bácsi, hogy így elbusulgat, a helyett, hogy szépen átsétálna ide és megkérné a nagymamácskát, bocsásson meg neki és legyenek megint jó barátságban mint azelőtt?

Harasztiné. Ugyan ne csacsogj, kis oktondi! Tudod is te, mit beszélsz.

Iluska. Tudom bizony nagymamácskám, tudom hogy a bácsinak ide kellene jönni és bocsánatot kérni az én kedves nagymamámtól. De hát nem akarja megtenni, mert azt mondja, hogy ő vitéz kapitány. No bizony! Hát akár ha generális volna is, azért mégis meg köllene tennie, én azt mondom.

Harasztiné. Azt mondd... azt mondd! De hátha épen megfordítva neked kellene...

Iluska. Nem, az nem lehet!

Harasztiné. Szép tőled, hogy azt hiszed, de azt még nem érted. Van eset, mikor egyik félnek sincs igaza...

Iluska. Ezt már csakugyan nem értem, de azt értem, hogy a nagymama bizony nem mehet oda ahhoz a vitézkező kapitány bácsihoz, hogy kibékítse. Hanem én... én elmehetnék. Bizony el is mennék én s megmondanám neki, hogy egy csöppet sem cselekszik jól... igen, ezt amugy igazán megmondanám neki és bizonyosan megbánná amit tett és mindjárt velem jönne. Hát nem volna ez jó?

Harasztiné. Ezt nagyon szépen kigondoltad, kedvesem, látom, hogy gyöngéd, jó szived van. De hát ez nem lehetséges.

Iluska (hizelkedve megöleli a nagymamát.) Oh, engedd, hogy megtegyem, kedves nagymamácska... majd meglásd, milyen ügyesen megcsinálom.

Harasztiné. Mondtam már, hogy nem lehet.

Iluska. De mikor olyan nagy örömöm volna benne... és nagymamácska is örülne... a bácsi is örülne, meg Aladár is örülne... mindnyájan örülnénk...

Harasztiné. Elég! Ne beszéljünk erről többet.

Iluska. De hátha mégis...

Harasztiné (szigoruan.) Egy szót se többet! (Kézi munkáját folytatva.)

Iluska (félre.) Így nem megy... mást kell kigondolni. (Duzzogva sétál pár lépésre.)

*

Tizenegyedik jelenet.

Voltak, Aladár, majd Zsófi.

Aladár (a falon régi helyén megjelen és halkán szól.) Pszt, pszt! Iluska! Nem sikerült, ugy-e?

Iluska (szintén úgy.) Hallottad?

Aladár. Persze, mindent hallottam. Tudtam én azt előre, hogy hiába akarunk bele szólani.

Iluska. Már pedig én nem hagyom abba. Ha így nem sikerült, megpróbálok másképp. (Hangosan, hogy a nagymama is hallja.) Oh Aladár! Ez nagyon szomorú! Igazán nagyon sajnálom.

Aladár (csodálkozva.) Micsoda?

Iluska (intetve és halkán.) Vigyázz és értsd meg! (Fenn.) Szegény nagybácsi! Tudom, ezt a nagymama is sajnálni fogja.

Harasztiné. Mi az? Mi történt?

Iluska (a nagymamához sietve.) Azt mondta Aladár, hogy a bácsi épen az

imént hirtelen nagyon rosszul lett, összerogyott s most mozdulatlanul fekszik... bizonyosan a guta ütötte meg.

Harasztiné (felugorva.) Istenem! Talán meg is halt Ez borzasztó volna... oh jaj! (Ájultan esik a padra.)

Aladár. Ni, mi történik ott? A néni-nek valami nagy baja van. (Eltűnik a fal mögött s hallani, a mint kiáltoz.) Bácsi! Bácsi!

Iluska (ijedten bámul a nagymamára.) Mi lelte, nagymama? No... szóljon hát... nagymama! Jaj! Istenem, mi lelte! Zsófi! Zsófi! Jöjjön hamar!

Zsófi (a házból elősietve.) Mi baj? Mi történt?

Iluska. Nem tudom... a nagymama...

Zsófi. Jaj, hiszen elájult! Be kell vinni. (Meg akarja fogni.)

Harasztiné (föleszmélve.) Hagyjatok... már nincsen semmi bajom... csak a fölindulás sujtott le... Szegény öreg barátom... gyorsan meg kell tudni, jobban van-e már... vagy csakugyan meghalt...

Iluska (zavartan.) Oh dehogy, nincs semmi baja... csak... izé... talán csak...

Harasztiné. Rögtön tudni akarom... megyek magam. Oh, csak ez az ajtó ne lenne elcsukva! (E pillanatban az ajtó hirtelen föltáru.)

*

Tizenkettedik jelenet.

Voltak, Tarcsai, Aladár, később Kata.

Tarcsay (kit Aladár visszatartani igyekszik, hátrafelé szól.) Eressz, ha mondom! Látnom kell, mi a baja! (Belép az ajtón és szemben áll Harasztinéval.) Ah! Hát... hát nincs baja?

Harasztiné (szintén ámulva.) Nini, hát él? Hát... nem ütötte meg a guta? Akkor hát Iluska...

Tarcsai. De Aladár... hát mit beszéltél?

Iluska (zavartan.) Boesánat... én...

JÁTÉK UTÁN. (Lásd a 141. lapon.)

igen... izé... persze, hogy nem igaz... csak úgy gondoltam ki, mert azt akartam, hogy... hogy...

Zsófi. Hogy a nagymama holtra ijedjen és elájuljon, ugy-e? Gyönyörű gondolat!

Tarcsai.
Harasztiné.
leány az

ugyan
néni al

Tarcsai. Hogyan? Elájult?

Harasztiné. No igen... ez az oktondi leány azt mondta, hogy a bácsit megü-

tötte a guta. No igen... hát erre egy megdöbbentem, hogy összerogytam.

Aladár. Lássá, bácsikám, én csak-

MEGAKADT VERSIRÓ. (Lásd a 139. lapon.)

ugyan nem hazudtam. Láttam, mikor a néni alájult, azért szaladtam a bácsihoz.

Tarcsai. No, hiszen jobb szeretem, hogy nem igaz... hála Istennek, nekem

sincs semmi bajom. (Harasztinéhez.) De ha lett volna is, miért ájult el a hírére, mikor haragszik?

Harasztiné. Hát miért sietett ide, mikor hírét hallotta hogy rosszul lettem?

Tarcsai. Terringettét, már hogy ne siettem volna! Mikor a kedves öreg rokonom és barátnőm baját hallom, talán bizony ne siessek?

Harasztiné. De mikor haragszik!

Tarcsai. Van is eszemben...

Zsófi (félre örömmel.) Jól indul, mindjárt rendben lesz a dolog.

Harasztiné (kezet nyujtva Tarcsainak.) Igazán nem haragszik?

Tarcsai. Mondom, hogy eszem ágában sincs. (Kezet fognak.) Csak azért haragszom, hogy ezt már rég meg nem mondtam.

Harasztiné. Akkor hát szent legyen a béke köztünk s felejsük el a történeteket.

Aladár (ki oldalt Iluskával suttogott.) Jaj de örülök! Így már jól leszünk.

Iluska. Hál' Istennek! Bizony féltem... és szinte meg is bántam.

Harasztiné. Mit? Mi az?

Iluska. Oh, kedves nagymama... nem is tudom... úgy örvendek... de úgy meg is ijedtem... Aladár azt mondta, hogy rossz eszközt használtam, igazán baja eshetett volna a nagymamának... oh!

Harasztiné. Aladárnak teljesen igaza van, rossz eszközt jó célra sem szabad használni.

Zsófi. Jaj kedves nagyságos asszonyom, csak most az egyszer bocsássa meg a kedves kisasszonykámnak, én is megijedtem és haragudtam, de most...

Tarcsai. Most örül, ugy-e? No, magam is örülök, ámbar ennek előbb-utóbb meg

kellett volna történni. Terringettét! Már torkig voltam a haragoskodással, nem győztem volna sokáig.

Harasztiné. De még én sem, kivált hogy ez a buksi leány tele beszélte a fejemet. Már épen azon törtem az eszemet: hogy is kezdjem a dolgot ezzel a nyakas sógor urral!

Tarcsai. Magam is azon gondolkodtam.

Kata (a kertajtón bejön, örvendő esodálkozással.) No's, hát itt vannak csakugyan! Össze kutattam az egész házat, kertet, sehol egy lelket sem láttam, pedig már kész az ebéd, tálalni kellene.

Aladár. De kár, hogy nem ebédelhetünk együtt.

Harasztiné. Miért ne? Zsófi meg Kata majd elrendezik, hogy amit külön főztek, együtt tálalják fel nálam.

Tarcsai. Nagyon jó lesz! Csapunk nagyszerű békélakomát! Majd kocczintunk a kis hamis békeszerzőre is.

Zsófi (Katához.) Mi hát siessünk a dolgunkra... mindjárt átmegek és elhozzuk ide a ti ebédeteket.

Kata. Készen van. (El a kertajtón, Zsófi a házba.)

Harasztiné. Kérem a karját, kedves sógor. Aztán tudja, most már jobb példát adjunk ezeknek a gyermekeknek. Én ígérem, hogy nem fogok többé a játéknál mérgeledni.

Tarcsai. De még én sem fogok heveskedni! Kivált mikor rendesen nincs is igazam, mint akkor...

Harasztiné. No, no, nem tudom. Inkább azt hiszem, hogy nekem nem volt igazam. De az már mindegy. Csak az bizo-

nyos, hogy mikor jártam sokáig ha

Tarc

ám! Gyere ne fogjato soha ne ha megkeserít tinnél a h

Ilusk

Aladár u A bácsi m van, me megesett, gudtam.

Alad

menekülő szani.

Ilusk

gadam, h okulok a tartok.

Alad

így vigan

ME

» **IN**

Sz

Jaj, bácsi, kér

— **N**

darabig. aki szoru

nyos, hogy egyikünknek sem volt igazunk, mikor játék fölött össze zörrenve, oly sokáig haragudni tudtunk.

Tarcsai. Ez szörnyű módon nagy hiba ám! Gyerekek, okuljatok rajtunk és vagy ne fogjatok játékhoz, vagy ha belefogtok, soha ne haragudjatok meg a játéknál, mert megkeserülitek. (Karon fogva indul Harasztinéval a ház felé.)

Iluska (vidáman.) Kérem a karját, Aladár urfi. (Karon fogva szintén indulnak.) A bácsi most ránk akart ijeszteni és igazavan, mert rajtam már akárhányszor megesett, hogy játék közben megharagudtam.

Aladár (tréfásan.) Jaj, akkor hát én menekülök haza és nem is fogok veled játszani.

Iluska. Azt ne tedd! Inkább megfogadom, hogy követem a bácsi tanácsát és okulok a más kárán és haragot soha sem tartok.

Aladár. Már ezt én is megfogadom és így vigan töltjük szabadságos időnket!

(A függöny legördül.)

MEGAKADT VERSIRÓ

(Képpel a 137. lapon.)

»*INDA, inda, szeder inda,*
Árokparton elterül —
Szétterpeszti leveleit
És a...

Jaj, nem lelek rímet! Drága Forgó bácsi, kérem segítsen ki!

— No csak vergődjél kis öcsém egy darabig. Hátha akad kis olvasótársad, aki szorultságodból kiszabadít!

A PUZSI PULYKA ESETE.

— Elkotyogja ő maga. —

(Közli Gerlóczy Gizike.)

Egy vidéki pulyka önéletleirása.

NEKEM a Gizike Mari nénijének udvarában nagyon jó dolgom volt.

Tágas udvar, sok kukoricza és elég nagy társaság, a mennyiben összel voltunk vagy tizenhatan, urak és hölgyek vegyesen. Hát még a sok csibe! Ezek közül néhánynak bizony a szemét kikopácsoltuk társaimmal együtt, csak egy mulatságból. Helyes volt-é, nem tudom; de hát ilyen a természetünk. Sok csinyt követtünk el

A Gizike Mari nénije a mult hideg napokon a kutat bekötözte gyékénnyel, hogy be ne fagyjon. De mi addig nem nyugodtunk, míg körül nem csipdestük a gyékényt, a meddig csak elértük, úgy; hogy csak fent maradt belőle épségben egy darabka. Az ajtó elé rakott lábtörlőkkel is ugyanezt cselekedtük; s hogy közelebb értük, úgy megtépáztuk, hogy bizony abból egy darabka sem maradt meg épségben; s nem is azért tettük mintha éhezünk volna rá, mert a Gizike Mari nénije többször napjában, valahányszor az éléskamrába ment, mindig szórt nekünk kukoriczát annyit, a mennyit csak meg birtunk enni. A szakácsné is ebéd után jól tartott bennünket az ételmaradványokkal és zöldséggel, amit mi igen szeretünk. Hiába! Mi szórakozni akartunk; néha aztán a varjakkal az udvaron nagy balettet rendeztünk, és ott dolyfösködtünk a kipukkanásig. Röstellem bevallani, de hasztalan szépiteném a dolgunkat.

A Gizike Józsi bácsiját is sokszor megboszantottuk: mert mikor kiáltott a kocsisnak, hogy fogjon be, mi tulkiabáltuk s mérgesen csukladoztunk. Végre a Gizike Mari nénije megsokallotta a gonoszságainkat és kezdett egyenkint leöldöstetni bennünket. Hanem én, mikor hallottam a Gizike Mari nénijének véres parancsát, hogy reggel én rám kerítsenek sort s aztán Budapestre küldjenek: elbújtam a fa rakás mögé s onnan csak éjjel mertem előbujni, hogy korgó begyemet holmi elhagyogatott morzsákkal megnyugtassam. Egy hétig éltem ilyen szorongó állapotban, míg végre a kegyetlen Kotrónak, a házi kutyának ugatása kizavart menedékemből. Hogy a Gizike Mari nénije meglátta lefogyott vézna testemet, így szólt: »Mire ez a puzsi megszedi magát megint, sok időbe telik. Szívós példány, megtartom nevelő anyának!«

Ugy is lett. Most költve ülök tojásaim felett, s tavasszal boldogan fogom vezetni apró csirkéimet, áldva a Gondviselést, hogy megmentett a haláltól.

Puzsi.

BÁTOR JANKÓ.

(Képpel a czimlapon.)

AHÁNYAN voltak jó pajtások, egyik sem dicsekedett annyit a maga jeles tetteivel, mint Jankó. El is hitték a pajtásai, mert ő volt köztük a legnagyobb, senki sem birt vele és olyan merész csínyeket sem követett el senki, mint Jankó.

— De azért most még sem mernél egymagad lemenni a pinczébe, mondá Gyurka.

Epen együtt voltak Jankóéknál jó pajtásai és pajkosan mulattak, mert a szülék nem voltak otthon.

— Mernék biz én! Már mért ne

mernék? mondá Jankó. Csakhogy nincs semmi dolgom a pinczében.

— Hozhatnál egy kupa bort. Mindig tiltják nekünk, az öregek ugyancsak iszogatják. Nektek van sok borotok... hanem persze már azt nem mered megtenni.

— Merem biz én, csak aztán el ne áruljatok. Azért is hozok... addig várjatok itt.

Tudta hol a pinczekulcs, gyertyát gyújtott, előkeresett egy kancsót és lement a nagy pinczébe. Az igazat megvallva, nem szerette épen valami nagyon ezt a vállalkozást. Járt ugyan már sokszor a pinczében, de soha sem egyedül, aztán meg nagyon jól tudta, hogy tilosban jár, rosztat cselekszik. Ha az apja megtudná, hogy a boros hordóhoz mert nyulni!...

De azért mégis csak lement, nyitva hagyván maga után az ajtót, hogy onnan is jőjjön egy kis világosság. Ennek ugyan nem sok hasznát vette, mert a pincze erre-arra kanyargott s a sötét, dohos helyiségben a gyertya fénye csak gyér világosságot terjesztett.

— Talán kár is volt nyitva hagynom az ajtót... ha valaki észre veszi, kíváncsi lesz ki jár itt s utánam jön...

Hátra-hátra nézett; azt nem látta ugyan, hogy jött volna utána valaki, de látott furcsa borzalmas árnyakat... ott mozogtak a nyirkos boltozaton, elsuhanak a nagy hordókon, mint valami földalatti kísértetek. Persze, nem volt ez egyéb, mint a gyertya által okozott árnyék. De Jankó, kinek nem volt nyugodt lelkiismerete, mindenféle rémes gondolatokat kapott és ijedezve futott odább. (Lásd a képet a czimlapon.) Egyszerre tompa nagy kopogás hallatszott és ijesztő visszhanggal zugott végig a pincze boltozatán... a szél becsapta az ajtót. Ezt Jankó kitalálhatta volna, de szepegésében már nem gondolt erre, hanem ijedtében elejtette a gyertyát, mely azonnal kialudt. Jankó pedig, a mint a sötétben is tovább futott, bele ütődött egy hordóba és elesett.

Nem
ugy reme
dulni sem
rettenete
nem tört
ság közel
apja, a k
pajtások
hova tűn
tért vissz

Szé
kellott b
oda. Nag
kemény
csak gon
lására. I
pirongat

Bát
dicseked
hogy ol
Mert a
emlegett
viselette
lassan e

L A

L

A

S

H

U

S

H

Nem történt semmi nagy baja, de úgy remegett ott a sötétben, hogy mozdulni sem mert; csak várta, hogy valami rettenetes dolog történjék vele. Az bizony nem történt, hanem jó idő múlva világosság közeledett és ott termett mellette az apja, a ki haza érkezett és a kinek a pajtások kénytelenek voltak megmondani, hova tűnt Jankó. Már rég elment és nem tért vissza.

Szégyenkezve került elő Jankó s el kellett beszélnie, hogy járt, mért maradt oda. Nagyot nevettek rajta, az apa pedig kemény büntetést mért rá azért, hogy csak gondolni is mert a borok megdézsmálására. És a pajkos pajtásokat szigorú pirogatással küldte haza.

Bátor Jankó pedig ettől fogva nem dicsekedett és arra sem gondolt többet, hogy olyat tegyen, amit apja megtiltott. Mert a pinczebeli bátorságát sokáig emlegették és sokáig tartott, míg helyes viselettel és igazi bátorsággal lassan-lassan el bírta felejtetni.

JÁTÉK UTÁN.

(Lásd a képet a 136. lapon.)

LAPDA játékból elég volt,
Hanczuroztál eleget;
Lefektetlek s mondok régi,
Kedves meséket neked:

Aranyhajú tündérekről,
Vitézlő királyfiról —
S a bűvös virágról, mely a
Kék hegy tetején virul.

Hát a »három erős törpe«,
Meg a »bűvös réz tüllök«? —
Ugy, ugy édes: csak te hallgasd,
Ó, én ki nem merülök.

S míg beszélek, míg mesélek,
Oly szépen, amint tudom —
Édesdeden elszenderült
Aranyos kicsiny hugom.

EGY KIS KIRÁNDULÁS.

ASZTALON a kalács,
kávét, gyümölcs, jó
gyermek hoz-
zá ülhetnek! Így
szólt be a mama a
gyermekszobába.

A kik ott bent
voltak, nem is hi-
vatták magu-
kat sokat, hanem

siettek a terített asztalhoz. Legelől szaladt a kis Emmike, kezében zöld fenyőgalyacskával.

— Ezt oda teszem az asztalra...
hadd legyen szintén köztünk, ennek
köszönhetjük, hogy olyan vigak vagyunk.

S egy piros-pozsgás fiú meg két szégyenes öltözetű leányka mosolyogva nézte a zöld galyacskát. Mert ennek egy kis története volt.

Hideg téli nap volt, mint akárhány ezen a most végződő kemény télen. A Lidi dada éppen megrakta a kályhát.

— Pompás hó van, keményre is fagyott. Ugy-e Lidi, ma megszánkáztat?

Emmike és Ferike szóltak így egy szép téli napon. És mivel a mama megengedte, teljesült is a kívánságuk. Volt szép kis szánkájok, melybe éppen elfértek kettecskén. Lidi pedig elég erős volt, hogy a sikos havon tolja. Felöltöztette a két gyermeket jó meleg téli ruháikba, még takaróval is megoltalmazta őket a hideg ellen, mehettek bátran a téli kirándulásra.

— Ma messzire elszánkázhatunk, ugy-e Lidi? szölt Emmike. Egészen a kis erdőig.

— Jól van, elmegyünk a kis erdőig.

— Jaj de jó lesz! mondá Ferike. Nincs is kedvesebb az ilyen szép téli időnél. Én igazán jobb szeretem, mint azt a forró, alkalmatlan nyarat.

Nem tudom, vannak-e sokan, a kik ugy vélekednek, mint Ferike. De az bizonyos, hogy az a két kis leány, a ki épen akkor gázolt a nagy hóban az erdő felé, épenséggel nem úgy vélekedett. Ezt nem is csodálom. Nem volt nekik meleg bundácskájok, de még csak valamelyes téli ruhájok sem és nem is mulatságból sétáltak ki.

— Siessünk Erzsike, szölt a nagyobbik. Sok időbe telik ám, míg elegendő száraz galyat összeszedünk... szegény anyácskánk pedig nagyon fázik a hideg szobában.

— Oh, én is fázom, Juliska! szölt a kisebbik leányka dideregve.

— Majd fölmelegszel, ha gyorsabban megyünk... és ott a fák közt nem is lesz olyan hideg, biztatá Juliska.

Szegény Erzsike bizony nem tapasztalt valami nagy különbséget s egyre jobban fázott. A kezei pedig mihamar megmerevedtek a hidegtől, mert keserves munka a fagyos hóból előkapargatni a száraz galyakat. Egy kis csipős szél is kerekedett s a kis leány már szinte kékült, annyira fázott.

— Menjünk haza, Juliska, nagyon fázom.

— Még nem mehetünk Erzsikém, még ez nagyon kevés... ezzel be nem fűthetünk, nem segítenék beteg édes

anyánkon.

Erzsike ezt belátta, nem is panaszkodott. Hanem már nem birt több galyat gyűjteni. Inkább leült a hóba, mert mozdulni sem tudott.

Ezalatt vigan, nevetgélve szánkázgattak Emmike és Ferike. A jó Lidi megtette a kedvökért, hogy elvitte őket az erdőeskéig, de ott pihennie kellett egy kicsit. Ezalatt a két testvér kiszállt és nagy gyönyörúséggel gázolt a hóban, s Emmike zöld galyat tört egy fenyőbokorról. Egyszerre azonban valami panaszos hangot hallottak. A bokor mögöl halatszott.

— Erzsike... kelj föl... no, kelj föl hát... megyünk haza. Istenem... mit csináljak vele! Megfagy, ha itt hagyom!

A következő pillanatban Emmike és Ferike, de a jó Lidi is már ott voltak és láttak, megtudtak mindent. A szegény kis Erzsike annyira oda lett a hidegtől, hogy már nem birt lábra állni s Juliska két-ségbe esetten nézte.

— Sebj no! szölt Emmike. Itt a mi szánkánk, bele teszszük; jól betakarjuk és haza visszszük. Mi elmegyünk gyalog is, ugy-e Ferike?

— El bizony! Majd toljuk a szánkát, az is mulatságos lesz.

Lidinek volt ugyan egy kis aggodalma, hogy a mama mit fog majd mondani hozzá, ha Emmike és Ferike olyan nagy utat gázolnak végig a hóban. De belátta, hogy meg kell tenni, amit a gyermekek igaz jó szívből ajánlottak.

Félóra mulva otthon voltak s szorgos ápolással mihamar talpra állították a szegény Erzsikét. A mama gondosko-

dott, hog
get is kap
is voltak,
azt mond

— A
sunk, mil
Szép, szép
a ki fázik
mikor leh

SZ

Morgó. Ho

Ug

Fürge. Ne

Ho

Morgó. Va

Én

Fürge. Uo

Cz

Morgó. M

Fürge.

A

M

M

dott, hogy a szegény család segítséget is kapjon. Juliska és Erzsike hálásak is voltak, Emmike és Ferike pedig mindig azt mondogatták:

— Az volt a legderekabb kirándulásunk, mikor magunk toltuk a szánkát! Szép, szép a kemény tél, de nem annak, a ki fázik és éhezik. Azokon segítsünk, mikor lehet!

SZORULT ÁLLAPOT.

(Képpel a 132. lapon.)

Morgó. Hol a czirmos? — Ott a czirmos!

*Keressük meg szaporán!
Ugy is rég vagyok adósa,
Megkarmolt a minapán.*

*Fürge. Nekem meg a gyalázatos
Majd kikapará szemem —
Hanem már most, szent bizonyos,
Jól megüzöm-kergetem.*

*Morgó. Vessük magunkat utána,
Zaklassuk kegyetlenül —
Én mögöttem, te meg pajtás
Az elejébe kerülj!*

*Fürge. Ucczu hát!... Gyorsan előre!...
Vesd el pajtás magadat!...
Czicz ne!... a tilalomfának
Tetejébe fölszaladt!*

Morgó. Mi lesz most?

*Fürge. Hát kibőjtöljük,
Megugatjuk-morogjuk,
Aztán mire levánszorog,
A farkánál megfogjuk.*

*

*Meddig leste Morgó s Fürge
Czirmost ott a fa tövében? —
Mihelyt jő a kutya-pósta,
Majd híven elmondom én.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 7-dik számában közölt képrejtvénynek megfejtése:

„Fazék”.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Ágota, Török Ervin, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Máday Pista, Tobisch Miczi, Redlich Ella és Kornél, Bosch Izidor és Miksa, Hummel Olga, Massanek Lenke, Levy Robert és Jenő, Jellinek Seraphin (vagy Seraphine? Seraphin férfi név. Már megüzentem egyszer, hogy ha francia hangzású névvel éltek, a francia írásmódot is szem előtt kell tartanotok. F. b.) Samassa Aurél, Weisz Béla és Kornél, Polakovits Ödön, Küszler Giza, Ullmann Lina és Ernestine, Kramberger Hermine, Margit és Ödön, Ferenczy Károly és Lajos, Ullrich Lotti és Irén, Joannovits Georgine és Tibor, Markovits Ella, Weisz Lujza és Jenő, Deutsch Izsó és Jenő, Müller Valéria, Csiszár Ida (mire való a czimshalag, ugvis elhiszem! F. b.) Kubinyi Margit és Tibor, Reiser Szerénke, b. Kruchina Károly, Sziklai testvérek, May Oszkár, Kondor Dezső, Gussmann Erzsébet és Ilona, Somogyi Gabriella és Andor, Messer Rezső, Mayer Irén, Gizella és Gyula, Schwarz Margit és Kornél, Gerlóczy Géza, Hubert Sárka, Miksa, Gyula és Imocza, Helle Mariska, Scharl Erzsébet és Gyula, Reisz Ödön, Neufeld Rózacska és Károly, Vítályos Emma, Tellner Ilonka, Klein Sándor, Endresz Julis és Lujza, Hesser Teréz, Andor és Juliska, Manheimer testvérek, Zahn Oszkár, Hertelendy Margit és Imre, Bede Gyula, Meiszter testvérek, Keresé Andor és Gyuri, Schwarz Áron és Mór, Kertész Ilonka és Etel, Sonnenfeld Zoltán, Hirsch Elemér, Mihálovics Évike, Bartholomeidesz Zoltán, Trombitás Erzsike és Irénke, Gubányi Margit, Csajághy Béla, Schossberger Ottilia, Fischl Janka, Salacz Józsi, Domány Emma, Szandtner Vilma, Markovics István, Sarló Elza, Halász Bálintka, Kelemen Ilonka, Tarnai Béla, Neményi Elli, Gyarmathy Sándor, Pirnitzer Jenő, Keczer Stefánia, Piukovits Gyözőke, Szalay Jolán és Margit, Karcay Gyula, Mihály Imre, Szemző Erzsébet, Marton Jenő, Jansza Paula, Jelenik Adél, Steiner Boriska, Deutschmann Béla, Haldek Giza, Szemere Amália, Steinhardt Jenő, Reiniger testvérek, Fráter Irmuska, Hellsinger György és Pál, Suszták Ödönke, Kelemen Blanka, Czukermann Béla, Perlgrund Fáni és Jenő, Weiszmann Riza, Pollner Izidor és Zoltán, László Márton, Winter Ármin, Margalit Tilda és Jenő, Holitscher Elza, Lipovniczky Miklós, Uferbach Gizella, Szikla Gusztó, Szloboda Zsig-

mond és Ilke, Pollner Zoltán, Makray testvérek, Szöllősy János és Gábor, Zsiros Margit és Aladár, Vavrik Leonka, Melczer Jenke és Tibor, Spitzer Hedvig és Ernő, Weidenfeld Iván, Grossmann Margit, Henze Konradine, Gyárfás Mari, Ullmann Gizella, Józsi és Károly, Vizi Riza, Gömörly Béla, Goldmark Cornélia, Goldmark Sándor, Ivaniszevič Luiza, Stern Margit és Ilka, Dvorzsák Mariska, Szóts Albert, Ponori Margit, Péchy Manó és Szaboles, Steiner Etelka, Józ Gábor, Altmán Hugó, Weisz Ármin, Csaplovics Virgil, Spielmann Sarolta, Adler Jakab, Rapaich Margit, Barakonyi Margit, Czédly Margit és Ilona, Goldstein Péter, Weisz Sándor, Jármy János, Vajda Irén, Renner Stefánia, Háy Sándor és Imre, Damokos Margit, Filperger Hermina, Nedeczky Izidora és Szendrő, Fekete Berta, John Elza és Gyula, Márki Mariska, Csiky Ilona, Frühauf Margit, Lang Ferike, Boskovics Vilmos, Mitterdorfer Aurél, Grünhut Sigfrid, Hajagos Elemér, Bergl Mariska, Bogyánszky Hermina, Fleischmann Valéria, Strasser Szidi, Roth Paula, Bideskutya Marika, Alt Ilona, Krause Olga, Ella és Dezső, Ring Josefina és Irénke, Blau Károly, Richtigkeit Bertalan és Vilmos, Czukor Ilonka, Bergstein Berta, Lehotay Ambrus, Kis Mór, Holasek Melanie, Oláh Gábor, Gogl Lajoska és Zsiga, (vonalakat vonalozóval kell csinálni. F. b.) Árkövy Rikhard, Hanák Henrik, Urbanovich Zoltán és Elemér, Ráth Aranka és Béla, Trischler Oszkár, Heller Jenő, Ofner Ödön, Widder Elza, Beck Irén és Nándor, Kaprinay Gizella, Csilliny Adél, Dienes Rózsika, Blaskovits György, Szirmay Kálmán, Halmay István és Zoltán, Dombi Kornélia, Fekete Irén, Molnár Adélka és Gusztika, Salamin Andor, Proszvimmer Béla, Ilona és Vilma, Vlaszaty Lujza, Kreuner György, Schvarcz Nella és Lajos, Zsakó Andor, Dózs Erzsike, Feleki Jolán, Weisz Imre, Buzáth Mariska, Csiki Irma, Cserepes Antónia, Czibulka Gyula és Imre, Wolf Julcsa, Ascher testvérek, Szigethy Gizella, Reinitz Béla, Müller Mariska, Tripolszky Mariska és Gábor, Schüller Olga, Toldy Ernő, Bauss Olivér, Berkó István, Paul Ilona, Weisz Irma, Markovits Manó, Pilis Mathild és Ernő, Harnos Mariska és Géza, Lövy Laczi Schlesinger József, Bobrovniczky Anna, Singer Miczike, Dóka Sándor, Braun Zsiga és Dezső, Holzer Lajos, Deckner testvérek, Mechor Gyula és Steiner Ignác, Schrecker Nina, Stern Józsi, Kamermayer Györgyike és Aladár.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

ifj. Szócs Albert. Hol maradt feladványod mellől a megfejtés? — **Sonnenfeld testvérek.** Tisztának tisztán volt írva; de a levél széle rojtos, nyíratlan volt, s mulasztás ez is.

A poczás irás olyan, mintha mosdatlanul, a rongyos szelű papiros meg olyan, mintha fésületlenül tenne valaki látogatást. Mostani leveletek is ez utóbbi hibában leledzik. Szigorú követeléstől el nem állok: szükségtelen mondanom, hogy nem a magam hasznáért, de a magatok jóvoltáért. — **Schön Hugó.** A választ megleled e rovat egyik m. heti üzenetében. A gyűjteményedért is hálás köszönetet nyilvánít a kis fiucska, akinek szántad. Azóta személyesen is megismertünk, aminek örülök. — **Neményi Eli.** Ha figyelmesen olvastad Forgó bácsi m. h. postáját, megnyerted a kért felvilágosítást. De él ott közelben egy nagyszakálu, okos ember, aki az ő kis lányának bővebben megmagyarázhatja azt, amit tudni kívánsz. Üdvözlünk! — **Nagy Elsa.** A kis mese tanulságát jól fogtad fel. — **Reisz Ödön.** Ha kívánod, a »Kis Lap« a magad nevében is járhat. Fordulj e végett a kiadó hivatalhoz. Buzgalmadnak örvendek. — **Scharl Erzsébet.** Szívesen emlékezem én is azokra a »rég elmúlt időkre.« — **Gerlóczy Gizike.** A leírás élénk, ügyes. Csak a végét tartottam szükségesnek megváltoztatni. Folytassad. — **Adler testvérek.** Az egyik némileg megnehezített formában fog megjelenni, mert amugy, a ti szerkesztés-r tekben, nagyon könnyű. Kíváncsi vagyok má most, rá fogtok-e ismerni a magatokéra? — **Ker- tész testvérek.** Ha a megfejtés nem jelent meg, a levelet nem kaptam: ez a magyarázata. — **Ivány testvérek.** A Spitzer testvérekhez intézett m. heti üzenet nektek is szól. A kérdést köszönöm: jól érzem magam. — **Manheimer Etelka.** Mégis csak nem marad hátra egyéb, mint hogy lássam a kéziratot. Lássam hát! Nem vagyok én olyan félelmes ember. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótékonyság.

Az éhező gyermekeknek: Déry Gizella és Jenő 1 frt., Lövy Rózsika 1 frt., Tornallyay Margit 40 kr. Ullmann Gizella, Józsi és Károly 50 kr., Helsing György és Pál 2 frt 24 kr., Bibra Jenő 1 frt., Ivaniszevič Lujza 1 frt, Szent-Imrey Anna 1 frt.

E kegyes adományok a »Pester Lloyd« című napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.